

Arrest

nr. 274 679 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X
 X
 X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 maart 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 oktober 2020 diene de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 2 februari 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.10.2020 werd ingediend door :

A., A. (..) (N° R.N. xxx) geboren te Artashat / Unie d. Socialist. Sovjetrep. op (...)1987

+ echtgenote:

M., S. (..) (N° R.N. xxx) geboren te Artashat / Unie d. Socialist. Sovjetrep. op (...)1985

wettelijke vertegenwoordigers van de kinderen:

M., M. (..) (N° R.N. xxx) geboren te Mechelen / België op (...)2018

A., S. (..) (N° R.N. xxx) geboren te Erevan / Armenië op (...)2009

A., K. (..) (N° R.N. xxx) geboren te Masis / Armenië op (...)2013

Nationaliteit: Armenië

Adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkenen stellen dat gelijkaardige dossiers (xxxxxx, xxxxxxx, xxxxxxx, xxxxxxx, xxxxxxx) hebben geleid tot de toekenning van een machtiging tot verblijf (en dat aldus het vertrouwensbeginsel van toepassing is). Elke aanvraag tot verblijfsregularisatie vereist echter een grondig onderzoek dat rekening houdt met de bijzondere kenmerken van het dossier van de aanvrager. Men kan dus niet eenvoudigweg stellen dat twee op het eerste zicht gelijkaardige aanvragen automatisch leiden tot hetzelfde resultaat.

Betrokkenen verwijzen naar hun verblijf in België sedert mei 2017, het schoolgaan van hun kinderen, de bijzondere band dat één van hun kinderen heeft met België namelijk dat hij in Mechelen is geboren, dat de ouders taallessen Nederlands volgden en dat alle gezinsleden Nederlandstalig zijn, dat de ouders hebben gewerkt en daarvan bewijzen voorleggen (arbeidscontracten en loonfiches), dat ze een grote vriendenkring opbouwden in België (ook hun kinderen), dat ze deelnemen aan vrijetijdsactiviteiten en duurzaam lokaal verankerd zijn, dat ze van dit alles positieve getuigenissen kunnen voorleggen, ook van instanties zoals het Agentschap Integratie en Inburgering. Een gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst zou artikel 8 van het EVRM schenden.

Het gezin kwam in 2017 met een visum afgeleverd door de Griekse autoriteiten op legale manier naar Europa. Ze kwamen in Athene aan en reisden vervolgens naar België. Betrokkenen zouden na hun bezoek aan België terugkeren naar Griekenland om vanuit Athene terug te vertrekken naar Moskou in de Russische federatie. Betrokkenen zijn m.a.w. bekend en vertrouwd met de visum-aanvraag procedure via een ambassade. Betrokkenen verblijven meer dan een jaar illegaal op het Belgische grondgebied alvorens een asielaanvraag in te dienen. Op 14.09.2020 betekenden mijnheer en mevrouw een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen, die sedert mei 2017 in België verblijven, kunnen niet stellen dat ze reeds langdurig in België zijn en hier op die relatief korte tijd verankerd en diep geworteld zijn geraakt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013).

Het feit dat de ouders tewerkgesteld waren (mijnheer werkte voor (...)BVBA gevestigd te Merksem en beschikte over een vast arbeidscontract van onbepaalde duur, mijnheer werkte voor (...) SPRL en mevrouw voor (...) VB met een contract van onbepaalde duur en Ancco Dienstencheques bvba), vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun asielpprocedure niet was afgesloten. Deze tewerkstelling had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Betrokkenen kunnen via de Belgische ambassade met behulp van hun werkgevers een aanvraag doen om als werknemers verblijfsrecht te krijgen in België. Betrokkenen kunnen voor deze procedure beroep doen op hun advocaat, de heer (...).

Het feit dat hun oudste kinderen hier naar school gaan, vrienden hebben, hier gelukkig zouden zijn, België als hun thuisland beschouwen, hier openbloeien en recht hebben op een continue ontwikkeling, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De ouders hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen verduidelijken niet concreet dat de belangen van de kinderen geschaad worden bij een terugkeer naar Armenië of dat er in Armenië niet kan worden voldaan aan essentiële ontwikkelingsvoorwaarden. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen in Armenië zullen verstoken blijven van een adequate opvoeding en verzorging. Betrokkenen overtuigen niet dat hun kinderen geworteld zijn in de Belgische samenleving en schade zullen ondervinden indien ze terug keren naar Armenië. Het oudste kind was 7 jaar bij binnenkomst in België en genoot waarschijnlijk reeds onderwijs in het land van herkomst (kennis Armeens schrift en Armeense taal). Het oudste kind is nu nog maar 10 jaar. Er kan niet gesproken worden van een langurig verblijf op het Belgische grondgebied. Uit geen enkel element blijkt dat de kinderen een zekere kwetsbaarheid vertonen. Dat de kinderen ontwikkelingsschade zullen oplopen bij een terugkeer naar Armenië en psychiatrische stoornissen zullen ontwikkelen, blijkt niet uit de aangebrachte elementen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM. De problemen die aan de Belgische asielinstanties werden voorgelegd (confrontatie met en bedreiging door Turkse drugshandelaren), werden na grondig onderzoek fundamenteel ongeloofwaardig bevonden.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen hebben 2 asielprocedures opgestart. De 1ste op 09.08.2018 en de 2de op 27.11.2019. De 1ste asielprocedure werd afgesloten eind september 2019 en de 2de in juli 2020. Betrokkenen betekenden op 14.09.2020 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het gezin verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Sindsdien verblijven zij illegaal in België.

Betrokkenen hebben een familiaal netwerk waarop ze terug kunnen vallen. De ouders van mijnheer verblijven in Armenië. De ouders van mevrouw, haar broer en zus, verblijven in de Russische federatie. Mijnheer heeft een zus die in de Russische federatie verblijft en heeft ook nog familie in Kazachstan. De elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en kunnen aan de Belgische ambassade in Moskou worden voorgelegd. Betrokkenen dienen zich daarvoor niet te verplaatsen naar Moskou, maar kunnen de visum-aanvraag vanuit Armenië verrichten via DHL. De paspoorten worden ook vanuit Moskou terug naar Armenië verstuurd.”

1.3. Op 2 februari 2022 worden de verzoekende partijen tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

- tweede bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer: Naam, voornaam: A., A. (..) geboortedatum: (...)1987 geboorteplaats: Artashat nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mijnheer toont niet aan in het bezit te zijn van een

internationaal geldig paspoort voorzien van een geldig visum waarmee hij legaal op het Belgisch grondgebied verblijft.”

- derde bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw: Naam, voornaam: M., S. (..) geboortedatum: (...)1985 geboorteplaats: Artashat nationaliteit: Armenië wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen:

- M., M. (..) geboren te Mechelen / België op (...)2018*
- A., S. (..) geboren te Erevan / Armenië op (...)2009*
- A., K. (..) geboren te Masis / Armenië op (...)2013*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mevrouw toont niet aan dat ze een internationaal geldig paspoort bezit die voorzien is van een geldig visum waarmee ze legaal op het Belgisch grondgebied kan verblijven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In drie middelen betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Verzoekers menen de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

- 1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*
- 2) Schending van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*
- 3) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.*

1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet

enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekers de schending van de motiveringsplicht inroepen in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, lid 1, 1° van de Wet van 15 december 1980.

Dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder geldig paspoort met geldig visum omdat zij in afwachting waren van de behandeling van hun lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekers en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat de bestreden beslissing op dit punt (het bevel om het grondgebied te verlaten) geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit land van herkomst te richten. Dat het louter zeer moeilijk moet zijn. Dat dit in casu het geval is. Dat verwerende partij hier echter geen motivering voor heeft gegeven.

Dat verwerende partij onjuiste feiten heeft gebruikt. Dat verwerende partij stelt dat het oudste kind van verzoekers 10 jaar is. Dat het oudste kind echter bijna 13 jaar is. Dat dit aantoonde dat verwerende partij geen concreet onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekers. Dat er sprake is van een onjuiste feitenvergaring.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden invoeren.

Dat verwerende partij stelt dat elke aanvraag een grondig onderzoek vereist. Dat dit onderzoek is casu echter niet is gebeurd.

Dat verwerende partij niet stelt waarom de verwijzing naar gelijkaardige dossiers door verzoekers niet concreet wordt onderzocht.

Verzoekers halen artikel 3 EVRM aan als buitengewone omstandigheid. Hier dient benadrukt te worden dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk vrees voor schending van artikel 3 EVRM, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag. Er is in dit geval niet naar de specifieke situatie van verzoekers gekeken en motivering ontbreekt.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat er echter wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dat ondanks dat zij niet worden opgepakt en uitgewezen, dit bevel om het grondgebied te verlaten verzoekers wel dwingt om het land te verlaten. Dat verwerende partij zichzelf tegenspreekt.

Dat verwerende partij stelt dat er in casu geen halt aan de integratie van verzoekers komt. Dat zelfs een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan de integratie van verzoekers. Dat de integratie van verzoekers belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

De elementen van integratie zouden geen uitzonderlijke omstandigheid zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoekers.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoekers in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoekers niet kan verwachten dat zij na zoveel jaren nog terugkeren naar hun land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoekers de nadruk willen leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Dat de loutere vaststelling dat de verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor hun lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoekers door toedoen van hun langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten

of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoekers wensen te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

2) Schending van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat verzoekers in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen hernemen inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoekers hun leven in België wensen verder te zetten, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe.

Dat verwerende partij stelt dat het oudste kind van verzoekers 10 jaar is. Dat het oudste kind echter bijna 13 jaar is. Dat dit aantoont dat verwerende partij geen concreet onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekers. Dat er sprake is van een onjuiste feitenvergarings.

Verwerende partij schendt zodus haar motiveringsplicht en artikel 8 EVRM en toont hiermee aan dat zij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoekers.

Dat verzoekers reeds geruime tijd in België verblijven en veel vrienden hebben gemaakt in België. Dat verwerende partij stelt de kinderen nog niet zo lang in België verblijven en zich nog kunnen aanpassen. Dat het echter om jonge kinderen gaat die hier geboren zijn en hun opvoeding hebben gekregen. Dat deze kinderen zich moeilijk zouden kunnen aanpassen. Dat dit niet in het belang van de kinderen is.

Dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekers.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van enige afhankelijkheid. Dat verwerende partij echter geen verder onderzoek hiernaar heeft gedaan.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekers. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoekers opnieuw wensen te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekers. Dat verwerende partij niet is

overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

3) *Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.*

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekers na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen.

Dat gelet op dit lange verblijf, hun integratie en de aangehaalde middelen van verzoekers niet kan verwacht worden dat zij terugkeren naar hun land om hun situatie te regulariseren.

Dat omwille van de behandelingsduur van hun aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoekers.

Dat het redelijk voorkomt hen nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekers de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.3. Waar de verzoekende partijen in het derde middel de schending van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” aanvoeren, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het de verzoekende partijen toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en waarom. Door op algemene wijze de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur aan te voeren slagen zij hier niet in en is het derde middel in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze

niet aanvaard worden. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Ook wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing stelt de Raad vast dat deze de juridische grondslag vermelden, meer bepaald artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partijen niet in bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum om legaal in België te kunnen verblijven.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, zijnde artikelen 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(..)”*

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(..)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. Verzoekende partijen zijn het vooreerst oneens met het gegeven dat hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd omdat zij in afwachting waren van de behandeling van hun lopende procedure.

2.9. In zoverre verzoekende partijen de mening zijn toegedaan dat hen geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden gelet op het feit dat zij in afwachting waren van een beslissing inzake hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient gesteld dat noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch het feit dat er een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De Raad benadrukt dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Ook het gegeven dat verzoekende partijen een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend die onontvankelijk werd verklaard en waartegen zij beroep hebben ingesteld bij de Raad zodat deze beslissing nog niet definitief is, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Immers, een eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Het heeft enkel tot gevolg dat de verwerende partij over de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw een beslissing dient te nemen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partijen over een verblijfsrecht beschikten op het ogenblik dat zij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienden. De rechtstoestand van verzoekende partijen, met name hun illegaal verblijf in België, wordt aldus niet

gewijzigd door een eventuele vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in België verblijven zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of met miskennis van bepaalde pertinente gegevens is overgegaan tot het treffen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.10. Waar verzoekende partijen voorts betogen dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat hen direct en persoonlijk inlichtingen worden gevraagd of zij in de gelegenheid worden gesteld stukken over te leggen die naar hun oordeel hun voorstelling van de feiten of hun toestand geloofwaardig maken, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen er met hun betoog aan voorbij gaan dat zij voor het treffen van de bestreden beslissingen via hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de mogelijkheid hebben gehad om alle volgens hen dienstige inlichtingen en stukken aan het bestuur over te maken. De zorgvuldigheidsplicht maakt niet dat de verwerende partij de verzoekende partijen alsnog zou moeten confronteren met de redenen waarop zij haar beslissingen steunt.

2.11. Voorts blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen waarom zij de aanvraag niet in het herkomstland kunnen indienen in overweging heeft genomen en gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet verhinderen dat verzoekende partijen terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Waar verzoekende partijen het oneens zijn met deze beoordeling en poneren dat het niet onmogelijk moet zijn om de aanvraag in het herkomstland in te dienen maar enkel zeer moeilijk moet zijn, tonen zij niet aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat zij niet terug kunnen naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. De subjectieve overtuiging van verzoekende partijen dat zij niet terug kunnen doet uiteraard geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. Het komt de verzoekende partijen toe de motieven van de eerste bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaten te doen.

2.12. Verzoekende partijen menen dat de verwerende partij geen concreet onderzoek heeft gedaan naar hun situatie nu de verwerende partij stelt dat het oudste kind tien jaar is terwijl het echter bijna dertien jaar is.

2.13. In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Het feit dat hun oudste kinderen hier naar school gaan, vrienden hebben, hier gelukkig zouden zijn, België als hun thuisland beschouwen, hier openbloeien en recht hebben op een continue ontwikkeling, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De ouders hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen verduidelijken niet concreet dat de belangen van de kinderen geschaad worden bij een terugkeer naar Armenië of dat er in Armenië niet kan worden voldaan aan essentiële ontwikkelingsvoorwaarden. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen in Armenië zullen verstoken blijven van een adequate opvoeding en verzorging. Betrokkenen overtuigen niet dat hun kinderen geworteld zijn in de Belgische samenleving en schade zullen ondervinden indien ze terug keren naar Armenië. Het oudste kind was 7 jaar bij binnenkomst in België en genoot waarschijnlijk reeds onderwijs in het land van herkomst (kennis Armeens schrift en Armeense taal). Het oudste kind is nu nog maar 10 jaar. Er kan niet gesproken worden van een langdurig verblijf op het Belgische grondgebied. Uit geen enkel element blijkt dat de kinderen een zekere kwetsbaarheid vertonen. Dat de kinderen ontwikkelingsschade zullen oplopen bij een terugkeer naar Armenië en psychiatrische stoornissen zullen ontwikkelen, blijkt niet uit de aangebrachte elementen.”*

Uit nazicht van de aanvraag blijkt dat de verzoekende partijen erop hadden gewezen dat hun kinderen in België naar school gaan en België als hun thuisland beschouwen waardoor een terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk is. Verzoekende partijen kunnen gevolgd worden dat het oudste kind op het moment van de behandeling van de aanvraag twaalf en half jaar oud is maar dit doet geen afbreuk aan de determinerende overwegingen dat de kinderen ook in het herkomstland naar school kunnen, dat zij aldaar ook adequate opvoeding en verzorging kunnen krijgen, dat het oudste kind pas op zevenjarige leeftijd naar België is gekomen en dus reeds in het herkomstland onderwijs heeft genoten zodat het kennis

heeft van het Armeens schrift en Armeense taal en dat niet blijkt dat de kinderen enige kwetsbaarheid vertonen. Verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat het feit dat hun kinderen in België naar school gaan en België als hun thuisland zouden beschouwen, hen verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen nu duidelijk blijkt en niet weerlegd wordt dat de kinderen ook in Armenië naar school kunnen, zij geen bijzondere kwetsbaarheid vertonen en zij aldaar evenzeer adequate opvoeding en verzorging kunnen krijgen. Het loutere feit dat de verwerende partij zich vergist heeft in de leeftijd van het oudste kind door erop te wijzen dat het tien jaar is in plaats van twaalf en half jaar is – gelet op voornoemde motivering – niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de bevinding dat de argumentatie van verzoekende partijen inzake hun kinderen geen buitengewone omstandigheid vormt die een terugkeer naar het herkomstland verhindert. Zij overtuigen niet als zou de verwerende partij geen grondig onderzoek hebben gedaan naar hun concrete omstandigheden.

2.14. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partijen voorhouden, heeft de verwerende partij wel degelijk uiteengezet waarom de verwijzing naar gelijkaardige dossiers niet kan leiden tot de vaststelling dat zij gewag hebben gemaakt van buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Zo motiveert de verwerende partij meer specifiek dat rekening moet gehouden worden met de bijzondere kenmerken van het individuele dossier van de aanvrager en men niet eenvoudigweg kan stellen dat twee op het eerste zicht gelijkaardige aanvragen automatisch leiden tot eenzelfde resultaat. De Raad kan de verwerende partij hierin volgen. Elke aanvraag moet immers op zijn individuele merites beoordeeld worden en het komt de aanvrager toe duidelijk uiteen te zetten welke specifiek op zijn geval betrokken omstandigheden maken dat hij de aanvraag niet kan indienen in het herkomstland. De subjectieve overtuiging van de verzoekende partijen dat hun aanvraag gelijkaardig zou zijn aan aanvragen in andere dossiers die tot een positief resultaat geleid hebben, maakt niet dat zij daarmee hebben aangetoond dat zijzelf gewag kunnen maken van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen terug te keren naar het herkomstland. Er moet worden gekeken naar de specifieke omstandigheden van elke individuele zaak, hetgeen de verwerende partij ook gedaan heeft. Ten overvloede, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten dat zij zich in exact dezelfde omstandigheden bevinden als de situaties waarnaar zij verwijzen.

2.15. Verzoekende partijen menen voorts dat er wat betreft het aangehaald artikel 3 van het EVRM als buitengewone omstandigheid de verwerende partij op het moment van de behandeling van de aanvraag niet gekeken heeft naar hun specifieke situatie.

2.16. In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM. De problemen die aan de Belgische asielinstanties werden voorgelegd (confrontatie met en bedreiging door Turkse drugshandelaren), werden na grondig onderzoek fundamenteel ongelooftwaardig bevonden.”*

Zoals duidelijk blijkt uit de gegeven motivering heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partijen zich wat betreft artikel 3 van het EVRM beperken tot een bewering en deze niet staven met een begin van bewijs zodat dit niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. Verder heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de verzoeken tot internationale bescherming werden afgewezen omdat hun relaas ongelooftwaardig werd bevonden. Verzoekende partijen zijn bijgevolg niet ernstig waar zij menen dat de verwerende partij is voorbij gegaan aan hun argumentatie.

Voorts tonen de verzoekende partijen met hun algemeen betoog niet aan dat indien zij zich slechts beperken tot algemeenheden de verwerende partij niet op dienstige wijze kan vaststellen dat zij niet aannemelijk maken dat een terugkeer naar het herkomstland geen schending van artikel 3 van het EVRM oplevert, temeer gelet op het oordeel inzake hun verzoeken tot internationale bescherming. In casu blijkt niet dat de verzoekende partijen enig nieuw element hebben toegevoegd aan de elementen die reeds werden onderzocht in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Door louter te stellen in de aanvraag dat *“het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit”* maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden

met hun argumentatie waar zij erop wijst dat een algemene bewering die niet toegepast wordt op de eigen situatie niet volstaat in het licht van artikel 3 van het EVRM en verder verwijst naar de beslissing inzake hun verzoek tot internationale bescherming waaruit gebleken is dat er niet kan blijken dat verzoekende partijen persoonlijk een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling of foltering.

De in artikel 9bis van de vreemdelingenwet bedoelde “*buitengewone omstandigheden*” zijn weliswaar niet gelijk te stellen met de omstandigheden die aanleiding geven tot internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van die wet, doch dit neemt niet weg dat het geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt om rekening te houden met de vaststellingen die zijn gedaan in een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming om na te gaan of er al dan niet sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van het voornoemde artikel 9bis (RvS 12 oktober 2021, nr. 14.611(c)).

2.17. Waar verzoekende partijen nog stellen dat de verwerende partij gemotiveerd heeft dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer, kan de Raad dit geenszins lezen in de bestreden beslissingen. Hun betoog dienaangaande is dan ook niet dienstig.

2.18. Verzoekende partijen zijn het voorts oneens met de beoordeling inzake hun aangehaalde argumentatie omtrent integratie. Zij gaan er met hun betoog dat zelfs een tijdelijke terugkeer een halt toeroept aan hun integratie evenwel aan voorbij dat de verwerende partij vooreerst heeft vastgesteld dat verzoekende partijen pas in mei 2017 in België aankwamen zodat zij niet kunnen stellen dat zij reeds langdurig in België verblijven en op deze korte tijd verankerd en diep geworteld zijn geraakt. Verzoekende partijen zijn inderdaad pas op respectievelijk twintig en tweeëntwintig jarige leeftijd naar België gekomen zodat het duidelijk is dat zij het overgrote deel van hun leven elders dan België hebben doorgebracht. Gelet hierop en gezien zij nooit zijn toegelaten tot verblijf en slechts kortstondig hebben gewerkt in afwachting van de behandeling van hun verzoeken tot internationale bescherming maken zij niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partijen niet kunnen spreken van een diepgaande verankering en worteling met de Belgische samenleving die hen verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekende partijen betwisten voorts ook niet dat het oudste kind al zeven jaar was toen het naar België kwam en dus al school moet gelopen hebben in het herkomstland, noch betwisten zij dat hun kinderen ook in Armenië naar school kunnen en niet blijkt dat in Armenië niet kan voldaan worden aan hun ontwikkelingsvoorwaarden. Dit alles nog temeer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partijen zowel in Armenië als in de Russische Federatie en Kazachstan nog over een familiaal netwerk beschikken. Verzoekende partijen maken in het licht van voorgaande niet aannemelijk dat de eventuele integratie die zij zouden hebben in de Belgische samenleving hen verhindert terug te keren naar het herkomstland alwaar zij – in tegenstelling tot de Belgische samenleving – geboren en getogen zijn, de taal spreken, hun kinderen eveneens kunnen opvoeden en verzorgen, eventueel mits hulp van hun familiaal netwerk en volwaardig kunnen deelnemen aan de arbeidsmarkt.

Daarenboven heeft de verwerende partij ook op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat: *“De elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en kunnen aan de Belgische ambassade in Moskou worden voorgelegd. Betrokkenen dienen zich daarvoor niet te verplaatsen naar Moskou, maar kunnen de visumaanvraag vanuit Armenië verrichten via DHL. De paspoorten worden ook vanuit Moskou terug naar Armenië verstuurd.”*

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat integratie-elementen zoals de verblijfsduur, de duur van de asielpcedure en integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden

worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de eerste bestreden beslissing correct en geenszins kennelijk onredelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf en eventuele integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Het loutere feit dat zij de subjectieve overtuiging zijn toegedaan dat dit alles hen wel degelijk verhindert terug te keren naar het herkomstland is uiteraard niet afdoende om de motieven van de eerste bestreden beslissing ter zake te doen wankelen.

Voorts blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing geenszins dat de verwerende partij zich wat betreft de ingeroepen elementen van verblijf en integratie zich beperkt heeft tot de vaststelling dat deze elementen het gevolg zijn van hun eigen optreden. Hun betoog dienaangaande is geenszins dienstig en gaat volledig voorbij aan de omstandige motivering in de eerste bestreden beslissing.

2.19. Waar verzoekende partijen zich verder in hun betoog er lijken over te beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van de instructie van 19 juli 2009 terwijl zij hier wel aan voldoen, dient de Raad op te merken dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en hij aldus niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.20. Waar verzoekende partijen voorts nog verwijzen naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om hun standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak. Daarnaast tonen de verzoekende partijen ook geenszins aan dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot voormelde rechtspraak identiek of gelijkaardig zijn aan de feitelijkheden die hun zaak kenmerken. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij de door de verzoekende partijen specifieke aangehaalde elementen in overweging genomen en nagegaan of er in het specifieke geval van verzoekende partijen sprake is van buitengewone omstandigheden die het hen bijzonder moeilijk maken terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van bepaalde pertinente gegevens tot haar oordeel is gekomen.

2.21. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.22.1. De Raad stelt op lezing van de motieven vast dat de verwerende partij oordeelt dat in casu geen sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad verwijst naar zijn bespreking onder punt 2.18. Met hun betoog dat zij *“reeds geruime tijd in België verblijven en veel vrienden hebben gemaakt in België”* maken de verzoekende partijen echter nog niet aannemelijk dat het door hen opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partijen zijn blijkens het administratief dossier pas in mei 2017 naar België gekomen toen zij reeds respectievelijk twintig en tweeëntwintig jaar oud waren. Bovendien zijn zij nooit toegelaten

tot verblijf en hebben zij maar gedurende een korte periode kunnen werken in afwachting van de behandeling van hun verzoeken tot internationale bescherming. Sinds de afwijzing van hun verzoeken tot internationale bescherming kunnen verzoekende partijen zich niet meer begeven op de Belgische arbeidsmarkt en kunnen zij derhalve ook geen gewag maken van sterke professionele banden met België. Verder blijkt uit de door hen aan de aanvraag voorgelegde stukken evenmin dat zij in België diepgaande sociale banden hebben ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Evenmin betwisten zij dat het oudste kind pas op zevenjarige leeftijd naar België is gekomen en de kinderen – die nog jong zijn – ook in Armenië naar school kunnen. Zij overtuigen niet dat hun kinderen van twaalf en half jaar, acht en half jaar en drie en half jaar dermate geworteld zijn in de Belgische samenleving en schade zullen ondervinden bij terugkeer. De beoordeling door de verwerende partij dat niet blijkt dat verzoekende partijen gewag kunnen maken van persoonlijke, sociale en economische banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partijen kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

2.22.2. De voorts loutere wens van verzoekende partijen om hun gezinsleven in België verder te zetten houdt evenmin in dat de bestreden beslissingen een inbreuk vormen op hun gezinsleven. Immers verblijven alle leden van het kerngezin illegaal in België en dienen zij allen terug te keren naar het herkomstland zodat niet blijkt dat de gezinsleden van elkaar gescheiden worden. Verzoekende partijen maken voorts niet aannemelijk dat zij in België nog een gezinsleven met andere verwanten hebben dat in de zin van artikel 8 van het EVRM als beschermenswaardig kan worden beschouwd. Uit niks blijkt dat er sprake is van enige bijzondere afhankelijkheidsband tussen henzelf en andere – niet tot het kerngezin behorende – verwanten. Zij tonen dan ook niet aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden motiveert dat *“(u)it het administratief dossier (...) niet (blijkt) dat er sprake is van een enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die zodanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.”*

2.22.3. Daarenboven moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven

dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partijen inspanningen zouden hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partijen waren zich bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van hun verzoeken tot internationale bescherming, op het grondgebied verbleven. Door zich te nestelen in illegaal verblijf trachten zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, § 70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, § 82). Dergelijke omstandigheden worden in casu niet aannemelijk gemaakt. Zij tonen geenszins aan dat zij hun gezins- en privéleven niet verder kunnen zetten in het herkomstland, alwaar zij legaal kunnen verblijven, kunnen toetreden tot de arbeidsmarkt, zij nog over een familiaal netwerk beschikken en alwaar hun nog jonge kinderen kunnen aansluiten op school en zich verder ontwikkelen via de zorg en opvoeding die zij krijgen van hun ouders, eventueel mits hulp van het familiaal netwerk.

Waar verzoekende partijen wijzen op het feit dat hun kinderen nog jong zijn en zij het moeilijk zullen hebben zich aan te passen bij een terugkeer naar het herkomstland heeft de verwerende partij oog gehad voor het gegeven dat er in casu ook sprake is van minderjarige kinderen maar heeft zij erop gewezen dat de kinderen ook in Armenië naar school kunnen en niet blijkt dat de kinderen al dermate diep geworteld zijn in de Belgische samenleving en schade zullen ondervinden bij terugkeer. De Raad benadrukt dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van de eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Zoals hiervoor reeds werd gesteld blijft de eenheid van gezin bewaard. Verder, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen en de beperkte verblijfsduur van verzoekende partijen in België in relatie tot hun verblijf in het land van herkomst, acht de Raad het geenszins aannemelijk dat het welzijn van de kinderen geschonden wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst waar het gezin op legale wijze kan verblijven wat ten goede komt aan het welbevinden van de kinderen, dit in tegenstelling tot België waar het verblijf steeds illegaal, minstens precair is geweest. Verzoekende partijen betwisten voorts ook niet dat zij hun kinderen in het herkomstland kunnen opvoeden en voldoen aan hun ontwikkelingsvoorwaarden, temeer zij in het herkomstland ook nog kunnen bogen op een familiaal netwerk.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

2.23. Verzoekende partijen maken wat betreft hun recht op gezins- en privéleven geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Er blijkt niet dat in casu sprake is van een disproportionele beslissing.

2.24. Verzoekende partijen zijn tenslotte niet ernstig waar zij stellen dat *“het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekers na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen.”* Zij gaan daarmee volledig voorbij aan de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing dat zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in kader van de behandeling van hun verzoeken tot internationale bescherming en dat hun eerste procedure reeds werd afgesloten in september 2019 en hun tweede procedure in juli 2020. Er werd hen dientengevolge ook een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 14 september 2020. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt hebben de verzoekende partijen er zelf voor gekozen geen gevolg te geven aan voormeld bevel en verder te verblijven in illegaliteit. Zij kunnen dan ook bezwaarlijk stellen dat het onredelijk is dat zij thans een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen na jaren van verblijf.

Verder herhaalt de Raad dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niets wijzigt aan de illegale verblijfstoestand van verzoekende partijen en het loutere feit dat er enige tijd over de behandeling van de aanvraag is gegaan, niet maakt dat de verzoekende partijen de gerechtvaardigde verwachting konden koesteren dat hun verblijf werd gedoogd en zij een positieve beslissing zouden krijgen. Ook de indiening van onderhavig beroep heeft niet tot gevolg dat zij kunnen verwachten dat de verwerende partij hun verblijf gedoogt. Nogmaals herhaalt de Raad dat

onderhavig beroep geen automatisch schorsende werking heeft en maakt dat verzoekende partijen niet meer onderworpen zijn aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij kunnen geenszins de legitieme verwachting koesteren dat de verwerende partij tijdens de behandeling van het beroep niet kan overgaan tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten met gedwongen tenuitvoerlegging. Indien de verwerende partij daarvoor kiest wanneer zij vaststelt dat verzoekende partijen nalaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dan staat het hen vrij hun beroepsmogelijkheden – met inbegrip van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid – daartegen te gebruiken.

2.25. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 930 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER